

РЕШЕНИЕ

№ 1458

гр. София, 04.03.2013 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, Първо отделение 7 състав,
в публично заседание на 04.02.2013 г. в следния състав:

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪДИЯ: Маруся Йорданова

при участието на секретаря Виктория Вълчанова, като разгледа дело номер **9571** по описа за **2012** година докладвано от съдията, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е по реда на чл. 156 – чл. 161 от Данъчно - осигурителния процесуален кодекс (ДОПК).

Образувано е по жалба на [фирма], ЕИК[ЕИК], с адрес за кореспонденция : [населено място], [улица], представлявано от Х. Г. Х. –Управител, чрез пълномощника Е. Е. П. срещу Ревизионен акт (РА) № 1111141/30.01.2012г., издаден от Ю. С. Т.- главен инспектор при ТД на НАП – С., потвърден с Решение № 1624/06.07.2012г. на директора на дирекция “Обжалване и управление на изпълнението” /”ОУИ”/ – С. при ЦУ на НАП.

В жалбата се излагат подробни съображения за незаконосъобразност на РА, като издаден и в противоречие с материалния закон и при съществено нарушение на административно-производствените правила, тъй като същият е издаден от ревизиращия орган, участвал в ревизионното производство респ. издал РД.

Твърди се, че РА е немотивиран, тъй като са налице предпоставките на чл.71 ЗДДС за признаване правото на данъчен кредит. Изложени са аргументи, че представените от доставчика и от ревизираното лице документи доказват реалността на процесните доставки, както и изпълнение на всички изисквания за признаване правото на данъчен кредит по фактурите, издадени от [фирма]. Искане се от съда да отмени оспорения РА и да признае право на данъчен кредит в отказания с акта размер.

В съдебното производство жалбоподателят не изпраща представител и не изразява становище по жалбата.

Ответната страна – директора на дирекция ”ОУИ” /сега „ОДОП“/ при ЦУ на НАП –

[населено място], редовно призована , не изпраща представител и не изразява становище по жалбата.

Софийска градска прокуратура не изпраща представител и не изразява становище по жалбата.

Административен съд София- град, след като обсъди доводите на страните и събраните по делото доказателства, приема за установено от фактическа страна следното:

Със Заповед за възлагане на ревизия /ЗВР/ № 110861/19.07.2011_г., изменена със ЗВР № 1111141/27.09.2011г., издадени от Е. А. В., на длъжност началник сектор „Ревизии” в дирекция „Контрол” при ТД на НАП С., е възложено извършването на ревизия на [фирма] за определяне на задълженията по ЗДДС за периодите от 01.03.2011г. до 30.06.2011г.

ЗВР са връчени на упълномощено лице съответно на 27.07.2011г. и на 05.09.2011г.

За резултатите от извършената ревизия срока по чл. 117, ал. 1 от ДОПК е съставен Ревизионен доклад /РД/ № 1111141/10.11.2011г., връчен по електронен път на 01.12.2011г.

На основание чл.117, ал.5 от ДОПК, с вх. № 53-06-4599/14.12.2011г. от дружеството е отправено искане за продължаване на срока за подаване на писмено възражение срещу издадения РД. Молбата е уважена и на основание чл.25 от ДОПК, с Решение № 1102172/16.12.2011г. е разрешено продължаване на срока за представяне на възражение срещу РД № 1111141/10.11.2011г. до 16.01.2012г.

В срок ревизираното дружество е упражнило правото си по чл.117, ал.5 от ДОПК и е подало писмено възражение с вх. № 53-06-123/16.01.2012г. с приложени доказателства срещу издадения му РД

Извършената ревизия е приключила с издаването на оспорения в настоящото производство /РА/ № № 1111141/03.01.2012г., издаден от Ю. С. Т. на длъжност главен инспектор по приходите при ТД на НАП С., упълномощена със Заповед № К 1111141/15.11.2011 г. на органа възложил ревизията.

С ревизионния акт на основание чл. 68, ал. 1, т. 1 ,във връзка с чл. 6 и чл.9 от ЗДДС на жалбоподателя не е признато право на приспадане на данъчен кредит в размер общо на 2 650, 00 лв. по фактури № 404/17.03.2011г. и № 405/15.06.2011г., издадени от [фирма], с ЕИК[ЕИК] за данъчни периоди м. март 2011г. и м. юни 2011г. , в резултат на което са определени задължения за довносяне общо в размер на 2 857,15 лв., в т.ч., както следва: ДДС в размер на 2 650,00 лв., лихви ДДС в размер на 207,15 лв.

Ревизионният акт е връчен на пълномощник на ревизирувания субект на 16.02.2012г., а жалбата до директора на дирекция „ОУИ” – [населено място] при ЦУ на НАП е подадена чрез ТД на НАП С. град с вх. № 53-06-569 от 05.03.2012г.

В законоустановения 60 - дневен срок по чл. 155, ал. 1 от ДОПК, след отстраняване на нередовностите на жалбата с писмо вх.№ 23-22-745 от 30.03.2012г., решаващият орган се е произнесъл с решение № 1624 от 06.07.2012г., с което е потвърдил РА. Решението е връчено на пълномощник на ревизирувания субект на 31.07.2012г.

В срока за обжалване ревизирувания субект е подал жалба до АССГ, с вх.№ 53-00-734 от 14.08.2012г.

В хода на съдебното производство са приети съдържащите се в административната преписка доказателства.

Въз основа на така установената фактическа обстановка съдът направи следните правни изводи:

Жалбата е подадена в рамките на 14-дневния срок по чл. 156, ал.1 от ДОПК от надлежна страна и същата е процесуално допустима.

Разгледана по същество жалбата е НЕОСНОВАТЕЛНА.

Съгласно чл. 160, ал. 2 от ДОПК съдът преценява законосъобразността и обосноваността на ревизионния акт, като преценява дали е издаден от компетентен орган и в съответната форма, спазени ли са процесуалните и материалноправните разпоредби по издаването му. Обжалваният ревизионен акт, в частта му, с която е потвърден при условията на чл. 156, ал. 1 от ДОПК от решаващия орган е издаден от орган по приходите, разполагащ с материална компетентност. Съгласно чл. 118, ал. 2 от ДОПК ревизионният акт се издава от органите по приходите, посочени в чл. 7, ал. 1, т. 4 от Закона за Националната агенция по приходите. Съгласно чл. 7, ал. 1, т. 4 от ЗНАП органи по приходите са служителите в централното управление и териториалните дирекции на агенцията, заемащи длъжност "главен експерт по приходите", "старши експерт по приходите", "експерт по приходите", "главен инспектор по приходите", "старши инспектор по приходите" и "инспектор по приходите". В случая видно от заповед за определяне на компетентен орган К – 1111141/15.11. 2011 г., издадена от Е. А. В. началник сектор „Ревизии” в дирекция „Контрол” при ТД на НАП С. на основание чл. 119, ал. 2 от ДОПК е определена Ю. С. Т. на длъжност главен инспектор по приходите в ТД на НАП – С. град за компетентен орган по издаването на ревизионен акт на „-Б.“ ЕООД. Самата ЗОКО е издадена от Е. А. В. началник сектор „Ревизии” в дирекция „Контрол” при ТД на НАП С., чиято компетентност е определена със заповед № РД-01-6 от 04.01.2010 г. на директора на ТД на НАП – С. . Процесният ревизионен акт е издаден от определения в ЗОКО орган по приходите – Ю. С. Т. на длъжност главен инспектор по приходите в ТД на НАП С. град т.е. от лице, разполагащо с материална компетентност при наличието на изрично издадена заповед за определяне на компетентен орган.

Съдът намира, че при издаването на ревизионния акт не са допуснати съществени нарушения на процесуалните правила, които да водят до незаконосъобразност и необоснованост на обжалвания ревизионен акт.

В хода на ревизията е установено, че основна дейност на дружеството през ревизионния период е производство и монтаж на външни рекламни съоръжения.

За да издаде оспорения ревизионен акт, административният орган е приел, че за доставките, осъществени от [фирма] по фактури № 404/17.03.2011г. с предмет на доставката „ремонтна услуга“ и № 405/15.06.2011г. с предмет на доставката „офис обслужване“ не са налице предпоставки за признаване право на данъчен кредит, поради липса на достатъчно данни за реалност на доставките на стоки и действително настъпило данъчно събитие по чл.25 от ЗДДС, тъй като не са представени годни доказателства и не е установено по безспорен начин наличие на доставка и услуга по смисъла на именно чл. 6 и чл.9 от ЗДДС, във връзка с което на основание чл.68, ал.1, т.1 и чл.69 , ал.1, т.1 от ЗДДС е отказал правото на данъчен кредит по процесните фактури. За данъчен период м.3.2011г. е отказано правото на приспадане на данъчен кредит в размер на 2 200,00 лв. - по ф-ра № 404/17.03.2011г. и за данъчен период м. 6.2011г. е отказано правото на приспадане на данъчен кредит в размер на 450,00 лв. - по ф-ра № 405/15.06.2011г., издадени от [фирма].

С оглед необходимостта от установяване на реално осъществяване на доставките на стоки и за установяване на предпоставките по чл.6 ЗДДС, в хода на ревизионното производство, на цитирания доставчик са извършени насрещни проверки за

начисляване на ДДС респ. осъществяване на услугите, предмет на процесните фактури. Резултатите и изводите от които са обективирани в Протоколи за извършена насрещна проверка /ПИНП/, отразени подробно в констатациите на РД, който по силата на чл. 120, ал. 2 от ДОПК е неразделна част от ревизионния акт.

По този повод на ревизираното дружество е връчено Искане за представяне на документи и писмени обяснения от задължено лице /ИПДПОЗЛ/, изх.№ КПД 5269/15.09.2011г., с което са изискани всички документи, необходими за установяване реалността на доставките. В указания с искането срок с писмо вх.№ КДП 5269#1/30.09.2011г. от дружество са представени исканите счетоводни документи, регистри и търговска документация, касаещи ревизирувания период.

До [фирма] е изготвено респ. изпратено искане за извършване на насрещна проверка с цел установяване наличие на реални доставки и основание за ползване на данъчен кредит по фактури № 404/17.03.2011г. с данъчна основа : 11 000 лв. и ДДС 2 200 лв. и фактура № 405/15.06.2011г. с данъчна основа : 2 250 лв. и ДДС 450 лв., във връзка с което от проверяваното лице с писмо вх.№ 5305#1 /30.09.2011г. са представени: оборотна ведомост към 30.06.2011г., копие на процесните фактури, договор за офис обслужване, писмени обяснения относно основния предмет на дружеството и писмени обяснения относно предмета на доставката.

След преглед и преценка на събраните в хода на ревизията доказателства, ревизиращият екип е установил, че по отношение на спорната доставка „ремонта услуга“ на първо място липсва договор за такава, освен това не са представени доказателства за чия сметка са били материалите, необходими за осъществяване на спорните услуги, липсват доказателства за закупени и вложени материали и разполагаем строителен инвентар от изпълнителя, не са налице и доказателства за кадрова обезпеченост на дружеството – изпълнител, както и валидни доказателства за вписания протокола за отчитане на СМР – И. Г..

Що се касае до услугата „счетоводна услуга“, изводът на ревизиращите органи е отново за липса на такава, тъй като освен представения Договор за административно и счетоводно обслужване от 01.03.2011_г., сключен между жалбоподателя като възложител и [фирма] като изпълнител, липсват други относими доказателства индикиращи реалното извършване на тази услуга, предвид противоречието в представените доказателства касаещи лицата, които са я или биха могли да я изпълнят.

Във връзка с горното, ревизиращият екип е достигнал до извода, че по отношение на извършените от [фирма] доставки не е доказано реално изпълнение по смисъла на чл.6 и чл.9 от ЗДДС и възникване на данъчно събитие по чл.25 от ЗДДС, във връзка с което РА е извършена корекция на правото на приспадане на данъчен кредит, както следва:

За данъчен период м.3.2011г. е отказано правото на приспадане на данъчен кредит в размер на 2 200,00 лв. - по ф-ра № 404/17.03.2011г. и за данъчен период м. 6.2011г. е отказано правото на приспадане на данъчен кредит в размер на 450,00 лв. - по ф-ра № 405/15.06.2011г., издадени от [фирма].

След преценка на приложените към преписката доказателства, настоящата инстанция намира изводите на ревизиращите органи респ. решаващият орган за правилни по следните съображения:

Съгласно разпоредбата на чл. 71, т. 1 ЗДДС лицето упражнява правото си на приспадане на данъчен кредит, когато е изпълнило следните условия: притежава

данъчен документ, съставен в съответствие с изискванията на чл. 114 и 115, в който данъкът е посочен на отделен ред - по отношение на доставки на стоки или услуги, по които лицето е получател. В случая е безспорно доказано наличието на предпоставката по чл. 71, т.1 ЗДДС - притежаването на данъчни документи - фактури, издадени от прекия доставчик. Но за да се признае на получателя по облагаема доставка материалното право на приспадане на данъчен кредит по чл. 68 ЗДДС, следва да е изпълнено някое от условията, посочени в чл. 71 ЗДДС, като при изследване предпоставките за възникване правото на данъчен кредит винаги трябва да се държи сметка за това дали е облагаема доставка по смисъла на чл. 6, ал. 1 и чл.9 от ЗДДС и едва след това да се проверява изпълнението на съответните предпоставки, регламентирани в нормата на чл. 71 от ЗДДС. С разпоредбата на чл. 68, ал. 1, т. 1 от ЗДДС е регламентирано изискване съгласно което правото на данъчен кредит е неразделно свързано с получаването на стоки или услуги по облагаема доставка. Следователно реалното извършване на облагаема доставка е задължително условие за възникване право на данъчен кредит. Тълкуването на цитираните разпоредби налага безспорния извод, че реалното извършване на облагаема доставка е задължително и необходимо условие за възникване респ. упражняване право на данъчен кредит. Разпоредбата на чл. 70, ал. 5 от ЗДДС за отказ на данъчен кредит се прилага във всички случаи, когато данъкът по доставките с право на данъчен кредит по реда на чл. 69 от ЗДДС е начислен в нарушение на разпоредбите на ЗДДС и Правилника за прилагане на Закона за данък върху добавената стойност /ППЗДДСД данъкът е начислен от нерегистрирано лице; върху освободена доставка или доставка с място на изпълнение извън територията на страната. Когато се установи, че не е налице доставка, няма основание за данъчен кредит на основание чл. 68, ал. 1, т. 1 във връзка с чл. 6 от ЗДДС.

В хода на проверката, както и пред настоящата инстанция, не са представени относими към спорните доставки доказателства и документи, които да релевират изводи респ. да установят наличието на доставка по тях, което прави извода на органите по приходите за липсата на такава правилни и законосъобразни.

Реалното извършване на една доставка е положителен факт от действителността, който при осъществяването си остава следи и за него съществуват преки и косвени доказателства.

Съдът споделя становището на решаващия орган, че представените в хода на административното обжалване доказателства не са достатъчни да релевират реалност на услугите, предмет на процесните фактури.

На първо място що се отнася до доставката по ф-ра № 404/17.03.2011г. с предмет на доставка „ремонтна услуга съгласно приложение“ липсва какъвто и да е било договор за възлагане на същата. Освен това на са налице данни за закупени и вложени материали и разполагам строителен инвентар от изпълнителя, както и кадрова обезпеченост на дружеството. По делото не се съдържат доказателства и за притежавани собствени или наети ДМА за осъществяване на ремонтна дейност, както и количествено – стойностни сметки, обективизиращи и индивидуализиращи вида, начина, качеството и изпълнение на спорната услуга.

Идентични са изводите на съда и по отношение на втората процесна фактура № 405/15.06.2011г. с предмет на доставката „офис обслужване“. Освен представения по преписката договор от 01.03.2011г. за административно и счетоводно обслужване, не са представени други допълнителни доказателства, относими към спорната доставка

и удостоверяващи по безспорен начин извършването ѝ. По отношение на доставчика [фирма] липсват доказателства за наличие на възможност за извършване на пълно административно и счетоводно обслужване на жалбоподателя, предоставяйки му в пълен обем финансово-счетоводни, прави и административни услуги, предвид липсата на кадрови ресурс за осъществяването им. Освен това липсват и каквито и да било други документи, отразяващи в какво точно се изразява бланкетно споменатата услуга „офис обслужване до 31.05.2011г.“. Необходимо е същата да бъде индивидуализирана по своя предмет, като към фактурата да бъде представени и протокол от приемане на самата услуга, от който да е видно в какво се състои същата, еднократно или многократно /регулярно/ е извършвана, вкл. и доказателства удостоверяващи самото извършване в писмен вид.

Предвид обстоятелството, че в хода на ревизията, при извършена служебна проверка безспорно е установено, че към момента на издаване на фактурите всички доставчиците нямат назначени работници респ. квалифициран персонал, с които да извършат посочените във фактурите услуги, то най-логичния извод, който е релевантен в случая е за неизвършването на такава работа изобщо, което води до липса на реалност на спорните услуги. Както по време на административното производство, така и пред настоящата инстанция не са ангажирани каквито и да било доказателства дори и за назначени лица по граждански договори за извършване на определена работа респ. възложените услуги.

Следователно липсата на материална, техническа, технологична и кадрова обезпеченост на декларираните доставки води до единствения и правилен извод, че спорните фактури са издадени без основание, тъй като не е настъпило данъчно събитие по смисъла на чл.25 ЗДДС и в този смисъл не е налице доставка по смисъла на чл.9 ЗДДС.

В настоящия случай за реалното изпълнение на доставките са необходими, както технически средства за извършване на услугата „ремонтна дейност“, така квалифициран персонал за услугата „офис обслужване“, с които да се извършват възложените услуги. Доставчиците не доказват, че притежават такива технически средства и следователно не биха могли да извършат тези услуги.

Само наличието на данъчни фактури, макар и отговарящи на изискванията на Закона за счетоводството, документи за плащане на данъчната основа по фактурите и начисляването на ДДС по чл. 86 от ЗДДС не представлява основание за признаване правото на приспадане на данъчен кредит по процесните фактури на получателя – [фирма]. Съдебната практика е категорична, че доказване на реалността на сделката респ. доставката не се осъществява само с констатиране на счетоводното им отразяване при доставчика и получателя и с осъщественото плащане на данъчната основа и ДДС. Движението на парични средства, документалното оформяне на сделките чрез фактури и отразяване в дневниците за покупки и продажби, не означава реално прехвърляне на правото на собственост върху стоки и извършване на услуги. Липсата на доказателства, които установяват материална и техническа обезпеченост на всеки един от доставчиците инвокира

предпоставки за нереалност на извършените от тях доставки на услуги /монтажно-демонтажни услуги, рекламни услуги и покупка на материали по опис/, което прави обжалвания РА в тази му част законосъобразен.

По тези съображения настоящият съдебен състав намира, че жалбата на Сдружение [фирма] срещу ревизионен акт /РА/ № 011-111141/30.01.2012г., с който на жалбоподателя е отказано право на приспадане на данъчен кредит и са определени задължения за данък добавена стойност по реда на ЗДДС в общ размер на 2 650 лв. по фактури, издадени от [фирма] и са начислени лихви за забава в общ размер на 207, 15 лв., е неоснователна.

Водим от горното и на основание чл. 160, ал. 1, предл. 3 от ДОПК, Административен съд София град, I отделение, VII състав

Р Е Ш И:

ОТХВЪРЛЯ жалбата на на [фирма], ЕИК[ЕИК], с адрес за кореспонденция : [населено място], [улица], представлявано от Х. Г. Х. –Управител, чрез пълномощника Е. Е. П. срещу Ревизионен акт (РА) № 1111141/30.01.2012г., издаден от Ю. С. Т.- главен инспектор при ТД на НАП – С., потвърден с Решение № 1624/06.07.2012г. на директора на дирекция “Обжалване и управление на изпълнението” /понастоящем “ОДОП”/ – С. при ЦУ на НАП.

Решението подлежи на касационно обжалване пред Върховния административен съд в 14-дневен срок от съобщението на страните, че е изготвено и получаването на препис от съдебния акт.

Преписи.

СЪДИЯ: